

Bericht uit Ghana 2

Het grootste gedeelte van mijn werkzaamheden in Ghana zitten er op. Geleidelijk aan heb ik de docenten van het Accra Technical Training Centre (ATTC) en het Kumasi Technical Institute (KTI) door, de voor hun compleet nieuwe wereld van de CNC-techniek laten worstelen. Vooral de eerste dagen zagen ze door de bomen het bos niet meer (en in sommige bossen staan hier veel bomen). Door de problemen met de Weiler Praktikus, ben ik gestart met frezen en dat is ook niet het gemakkelijkste om mee te starten. Gaandeweg werd het beter. Toen in het midden van de eerste week de door hen zelf, in groepjes, geprogrammeerde werkstukjes gemaakt konden worden, ging er een wereld voor hen open en nam het enthousiasme alleen maar toe. Er ontstond enig fanatisme in het programmeren, om als eerste het volgende product op de machine te kunnen maken. Er waren momenten, dat er eigenlijk te weinig machines beschikbaar waren. Aan het einde van de werkdag bleven de studenten maar doorgaan. Gevolg de docent was elke dag pas ca. 2 uur later (vermoeid) in het hotel. Na “alle” mogelijkheden van de freesmachine doorgewerkt te hebben, ben ik in de tweede week begonnen met draaien, eerst alleen op de Weiler 120 CNC omdat het technisch probleem bij de Praktikus CNC draaimachine nog niet opgelost was. De revolver ging na het opstarten spontaan draaien. Nadenkend over het probleem hebben we ons gerealiseerd, dat de machines na de ontmanteling in Eindhoven een lange weg gegaan zijn (getransporteerd in een vrachtwagen, vervolgens ingepakt in containers, de boot in en over een golvende zee. In Accra weer uitgeladen en met een vrachtwagen over de hobbelige Afrikaanse wegen, weer uitgeladen en op zijn plaats gezet). Dit bracht collega Martien van de Ven en mij op het idee om alle connectoren in de besturingskast een keer na te lopen, los te halen en weer goed aan te drukken. In Accra wordt deze machine als het paradepaardje beschouwd, getuige ook het bezoek van de “principal” van de school en de vertegenwoordiger van het ministerie die al vrij snel daarna opnieuw hun belangstelling toonden. Heel Accra was blij dat het probleem opgelost was. Ook aan het einde van de twee weken te Accra is het voor de leerlingen een enorm veel omvattende materie. Ze zeggen zelf: “Je bent maar drie weken hier, je moet eigenlijk drie maanden hier blijven, om ons te begeleiden”. Ik doe het maar af met: “Wie weet komt er nog eens een advanced course”. Inmiddels zijn we per auto verhuisd van Accra naar Kumasi, waar ook twee machines staan en waar dezelfde studenten (docenten) het vervolg van de cursus krijgen. De studenten doen geweldig hun best, maar de tijd is echt te kort om ze vertrouwd te maken met alle aspecten van de veelomvattende CNC-materie.

Het leven hier in Ghana is wel even anders als in Nederland. 's Morgens bij het douchen, is het al eens voorgekomen, dat er nauwelijks water was. De stroom is er al twee keer voor een half uur uitgevallen. Het eten, ook op de menukaart in het hotel, is vrij eenzijdig (kip of vis met rijst of frites of een van de inlandse gerechten, fu-fu of banku, dat door de Ghanesen gewoon met de handen wordt gegeten (niet echt smakelijk).

Ook de contacten met de buitenwereld verlopen moeizaam. Normaal internet is erg traag en voor een verbinding met de kleinkinderen thuis via de webcam, moeten we echt naar een internetcafé. Ook ontvangen en verzenden van e-mails is een langdurige bezigheid. Tot overmaat van ramp werd mijn ROC webmail afgesloten, zonder mededeling vooraf. Kennelijk was de servicedesk van mening, dat een medewerker met FPU, ook niet meer aan het ROC-mail-verkeer hoefde deel te nemen. Dit terwijl ik, voor wat betreft mijn noodzakelijke contacten met de school en de contacten met Gemco, voor een groot gedeelte juist afhankelijk ben van dit medium. Het heeft ruim een week geduurd voordat ik weer online was, dus was het ook niet mogelijk om iets van me te laten horen.

Het weer is hier goed, vrij warm zelfs (tussen 32 en 38 graden). Af en toe een tropische regenbui, dan komt de regen echt met bakken uit de hemel. Daarna is het weer snel warm.

De mensen zijn er vriendelijk en spreken ook vrijwel allemaal Engels. De koopwaar voor hun levensbehoeften kopen ze langs de straat bij de vele stalletjes en echt goedkoop is Ghana niet. Er zijn nog enkele dagen te gaan in Kumasi en dan reizen we weer terug naar Accra waar op 2 november de officiële overdracht is van het project. Daarna hebben Mien en ik nog twee dagen om iets van het land te zien, voordat we weer terug vliegen naar Nederland. Martien van de Ven vliegt al eerder terug.

Resumé, indrukken van Ghana:

Huizen: Vooral laagbouw, vele huizen lijken vervallen te zijn

Dakbedekking (van de houten, stenen of lemen huisjes): Golfplaten.

Regenwaterafvoer: Brede, diepe, stenen geulen langs elke harde weg. Uitkijken dus!

Een tropische regenbui: Enorme hoeveelheden water in korte tijd, daarna weer de zon.

De natuur: Soms mooi en afwisselend, soms verwaarloosd.

Autowegen?: Veel gaten in het asfalt en af en toe onverwachte drempels.

Fileprobleem: Groot in de stad. In de spits geen doorkomen aan.

Lokale wegen: Harde zandwegen van rood zand (ijzerhoudend) met veel kuilen en gaten.

Lokaal voedsel: Erg onsmakelijk en wordt zonder bestek gegeten.

Lokaal fruit: Ananas, papaja, sinasappel, banaan, kokosnoot, grapefruit

Verkoop van voedsel: Immens grote markten, met veel geurimpressies (stank), of op straat.

Vervoer van boodschappen: Op het hoofd

Vervoer van een kind: Met een doek, op de rug gebonden, net boven de batterij van Madam.

Internet: Een ramp, zo traag.

Begraven worden: Er zijn lijkkasten in elke vorm (kist, vrachtwagen, vis, ananas, bierblikje)

Tot zover onze belevenissen in Ghana.

Gerard en Mien Antonis

Martien van de Ven